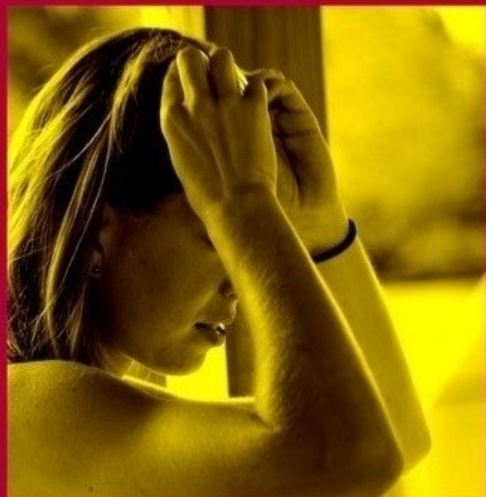

talent pro nevěru

nakladatelství
KLAR

jan klar

Jan Klar

Talent pro nevěru

© Jan Klar, 2012

Cover photography © Jarmila Horáková, 2014

© Nakladatelství KLAR, 2013

„Štěstí je umění být spokojen...“

Ingmar Bergman

.....

8. VERONIKA

Překvapilo jí, že by právě on potřeboval radu. Vždycky se jí jevil jako pohodový člověk. Samý úsměv, vtip, každého dokázal potěšit, i když situace byla vážná. Zažila ho během svého posledního těhotenství, kdy musela ležet přes měsíc na gynekologii v nemocnici.

„To bude dobrý, Veroniko,“ usmál se, „vaše miminko se jen trochu protahuje.“

Začala krvácet a vypadalo to špatně. Byla ve čtvrtém měsíci a v úplně stejném týdnu, jako když před rokem nečekaně potratila. Sloužící doktor ji už večer odepřel další léky a ráno ji chystali na potrat. Kdyby Hynkovi nezavolala do jeho ordinace, asi by ztratila i Matyldu. „Nebojte,“ řekl, „ta malá je silná po vás.“

Nakonec to zvládli, když nasadili jiné léky. Dneska ji Hynek předepsal Prednison, musí si zajít do lékárny, až půjde pro Matyldu z práce. Teď spěchá do poradny, čeká na autobus, který se někde pozdržel.

Měl přijet už před pěti minutami. Kdyby měla auto, nemusela by řešit potíže hromadné dopravy. Ale to by hlavně musela mít jiného manžela.

„Pořád jenom něco řešíš!“ řval včera, „já to auto kvůli pohotovosti potřebuju!“

Potřeboval jen sám sebe, na nikoho jiného nemyslel. Byl tak egoistický, že si to ani neuvědomoval. Jako kdyby ho nemohla odvézt autem sama. Jenže to by musel uznat, že dovede řídit. „Jsme na autě závislí,“ řekl protivným tónem.

Zatím se chová tak, jako kdyby patřilo jen jemu. Taky lovecká chata nebo úspory. Dokonce i byt je napsaný na něj, i když ho kupovali spolu. Co bude pak, až se rozvedou? „Chci to heslo na spořicí účet,“ řekla.

Jak by se vůbec mohla osamostatnit? Byla na něm tak závislá jako na tvrdých drogách. Ne, nebyla to žádná láska, ale jen nezdravá závislost. Toužila po něm i včera, i když se tak hrozně hádali. To chce to dítě opravdu tak moc?! To bude zase řečí, až mu řekne, že musí užívat Prednison.

„Proč to mám brát?“

„Víš, miláčku, to je přece ze stejného důvodu jako před početím Matyldy.“

„Mám snad já alergii na sperma?“

Na to, že je lékař, je v něčem úplně dřevo. Je tak prkenný jako jejich staré palandy na chatě. Chová se konzervativně, a to i při milování. Je naprosto nemožné ho změnit, udělat něco jinak, než jak je zvyklý. Misionářská poloha nebo zezadu, nic jiného. Taky předehra je pořád stejná. Duševně zastydl na úrovni svého rozvedeného otce.

„To nemusíš,“ řekla mu naposledy, když si nasazoval prezervativ.

Možná nemá alergii na sperma, ale na Juraje. Měla by se rozhodnout, co vlastně chce. Dítě, rozvod, jiného chlapa, jiné tělo nebo jinou duši? Prozatím by jí stačilo, kdyby konečně přijel ten autobus.

9. JURAJ

První týdný, kdy nastoupila, ji moc nevnímal, měl příliš práce na svém oddělení. Lůžka na intenzivní péči byla plná a on musel zpozdit plán operací. Čekaly ho hlavně implantace biologických chlopní. Byla to nová metoda, jak operovat bez umělých náhražek. „Pro starší srdce je to přirozenější,“ řekl na jedné poradě.

„Je to tak vždycky?“ ozvala se jeho nová kolegyně.

Nečekal, že by se právě ona s ním hádala. Na to měl ve svém týmu doc. MUDr. Halamovou, CSc. Zvláštní, že se s ním dohadovaly vlastně jen ženy. Jeho kolegové byli pracovití, svědomití a bez problémů. Zvykl si na to, že ženy provokuje, ale v práci o to nestál.

„Nic není absolutní,“ řekl, „ovšem když je něco na 99 procent, je to tak vždycky.“

Ohrnula rty, jako kdyby nesouhlasila. Mohl ji držet dál od těžkých operací, ať se učí, jak umí. Jenže jich bylo málo na to, aby si to mohl dovolit. Ustanovil dva týmy, jeden vedl on, druhý docentka. Dát ji do druhého týmu znamenalo, že si vychová druhou Halamovou.

„Musíte všechno poznat,“ řekl, „pak se rozhodnu, čemu se budete

věnovat.“

Je pravda, že s ní jednal s potěšením. Oživilo to jeho už trochu vyvětralé dny. Pracoval tady dvanáct let, většina jeho kolegů byla na oddělení léta. Znali se jako rodina, což je pro práci dobře, ale jinak je to na palici. Věděl, co mu řekne staniční sestra, když ji seřve, jak se zamračí doktor Hanák, anesteziolog, když prodlouží operaci. Jak ožije MUDr. Pavelka, jakmile uvidí novou kolegyni.

„To je ta nejhezčí baba,“ řekl Pavelka, „jaká tady byla od druhý světový.“

„Ani jsem si nevšiml.“

Snažil se dělat nevšimavého, což bylo náročné. Potkávali se na chodbě nebo na lékařském pokoji. Snad jen při operaci ji přestal vnímat. Tam se soustředil jen na to, co dělal, tam to bral vážně. Měl to na paměti vždycky, když se sklonil nad otevřený hrudník. Jakmile srdce odpojili na mimotělní oběh, celé utichlo a znehybnělo. Musel ho zoperovat tak, aby zase fungovalo. Jako dokonalá pumpa. I když šlo jen o bypass, který dělal už tolikrát, nemohl zaváhat.

„Zaplaťpánbůh,“ ulevil si po operaci.

„Chirurg je jako syn boží,“ prohlásil Pavelka, „napravuje nedokonalosti stvoření.“

Občas si vážně připadal jako stvořitel. Uvědomoval si, že mít moc nad lidmi může být vyčerpávající.

„Zajdeme na pivo, primáři?“ řekl Pavelka.

„Jdi s tím primářem doprdele!“

Zašel do šatny, aby se vysvlékl a umyl se. Crčel z něj pot, jako kdyby uběhl maratón.

To napětí z něj ještě nějakou dobu nepadne. Vedle něj stál Pavelka a něco mu vykládal. Pak přišla Sára, kterou nechali zašít kůži. „Jak to šlo, Sárinko?“

Pavelka se k ní choval tak familiérně! Byl o něco starší než on, šťastně ženatý.

„Skvěle,“ usmála se.

Ohnula se, aby si vyzula gumové boty. Juraj zahlédl v plné kráse její stehna a hýždě pod kalhotami. Stačilo jí kalhoty stáhnout, vrazit do ní

svůj penis a ejakulovat všechny své vystresované spermie.

10. VERONIKA

„Já jsem královna a ty moje služka,“ řekla Matylda nad hromadou uplácaného písku.

Seděla uprostřed pískoviště mezi písčným hradem z jedné strany a jámou, kterou vykopaly. Písek byl mokrá a šel pěkně tvarovat do obrysů hradu. Kolem nich si hrály další děti a hlasitě výskaly. Držely lopatky a přesypávaly písek jako bagry na stavbách. Kluci jezdili s autíčky, písek převáželi sem a tam, holky plácaly bábovičky. Maminky stály nad nimi a vedly babské řeči.

„Prosím tě, jaks na to přišla?“

„Tys přece sama říkala, že jsi jako tatínkova služka,“ odpověděla Matylda.

Na všechno má pohotovou odpověď. Na svých třiapůl roku je neobvykle vyspělá. Brala ji sem po školce, aby byla ještě na chvíli mezi dětmi. Doma budou zase samy. Z pohledu dětského hřiště se zdají všechny problémy menší. Sedí tady mezi dětmi a uvědomuje si, že chce, aby měla Matylda sourozence. Ta představa ji naplňuje štěstím.

„Připadám si naprosto zbytečně,“ řekl jí dnes Hynek, když přišel na konzultaci.

„Od toho jsme tady my,“ usmála se.

Byla trochu na rozpacích, že má řešit manželské problémy svého gynekologa. Vždycky se před ním styděla a teď se stydí ještě o to víc. „Posaďte se u nás.“

Zavřela kancelář, aby měli klid. Kolegyně hrozně hlučely, protože měly právě kávový dýchánek.

„Nevím, jak mám začít.“

„Bereme to přece jen jako konzultaci,“ řekla povzbudivě, „manželka o tom ví?“

Trochu nejistě se ohlédl, jako kdyby se bál, že ho jeho manželka uslyší. „Neví.“

Dala mu čas, aby začal. Chápala, že nejtěžší je svou bolest vůbec pojmenovat. Dívala se mu do očí, které na ni upřeně spočívaly. Má je hezké, šedozelené, chytré, vrásky kolem očí, z toho, jak se stále usmívá. Přišlo jí smutné, že tak srdečný muž se trápí. „Jste má záchrana,“ řekl, „vy jste jediná, před kým se dokážu ztrapnit.“

Chtěla by mu upřímně pomoci. Udělal pro ni už tolik, že mu to dlužila. Měl pro ni vždy vlídné slovo a dokázal v ní vyvolat úsměv. Byl takové mužské sluníčko. Úplně jiný než třeba Juraj. Nechápala, proč to jeho žena nevidí. Byli spolu od studií, vzali se brzo, měli hypotéku na dům a dvě odrůstající děti. Manželka začala podnikat v realitách a měla větší příjem než on.

„Víte,“ řekl, „já jí nic nezávidím, jenže ona už vůbec neuznává, co dělám já.“

„A podílíte se doma?“

„Co jako myslíte, jestli vyšívám?“

Uvědomila si, že je zaujatá. Měla by se držet zpátky jako správná konzultantka.

„Podílet se je důležité.“

„Starám se o zahradu, o dům, když mám volno. Ale taky dělám v nemocnici, mám soukromou praxi.“

Vypadá to, že Hynek jen trochu tápe. Není tak zaťatý, jako jiní muži, které znala.

„Jistě toho máte až dost. Možná by stačilo, kdybyste doma jen projevil dobrou vůli.“

„Tu projevuj fuť!“

„Možná ocení, když třeba sklídíte nádobí. Pro ni je to akt citové podpory.“

„Pár špinavých hrnků z ní dělá frigidu?“

Usmála se na něj, ale nekomentovala to. Věděla sama, jak ji unavuje, když jí Juraj nepomůže.

„Aspoň to zkuste. Láska u ženy neprochází žaludkem, ale uklizeným bytem.“

„Jste moc milá,“ zopakoval.

Měla z dnešního dne dobrý pocit. V práci se jí dařilo, popovídala si

s kolegyněmi, vyřešila s Hynkem jeho problém, užila si to s Matyldou na dětském hřišti. A teď se zvedne a půjde dělat domů služku.

11. HYNEK

Každý z nich tráví večer po svém. Kluci už jsou ve svých pokojích, ten starší se ještě učí na zítřek, mladšímu Hynek dočetl pohádku o hloupém Honzovi. Bára sedí dole v obýváku na internetu a ladí nabídky realit. „Kdo není online,“ říká, „jako kdyby vůbec neexistoval.“

Je to pořád stejné. Když za Bárou přijde on s nabídkou přímého styku, zavzdychá nebo odpoví, že ji bolí hlava. „Tak si na to něco vezmi,“ řekl.

„Myslíš, že na migrénu něco zabere?“

Myslel si, že dneska něco zabere. Třískal s hrnci, když je dával do myčky tak, že to musela slyšet. Pak ještě otřel ulepený stůl a vyházel zbytky do koše. Měl chuť se zeptat, proč ona nikdy koš nevynesle. Když byla na rodičovské, tak to fungovalo jako zdravá děloha. Koupili si rodinný dům v satelitu, jak se teď říká, a bylo jim fajn. Bára se starala o dům, on se staral o zahradu. Zatímco vařila, on ryl, sázel, okopával nebo zaléval kytky. Byl to způsob, jak si od své práce odpočinout.

„Ty se buď vrtáš v ženských,“ popichovala ho Bára, „nebo se rýpeš v hlíně.“

„Jo, ale obojí nese svý plody.“

Od jara do podzimu jí nosí čerstvé květiny. Má doma zahradníka, tolik let za to byla vděčná. Pořídil jí lehátko, aby se měla kde opalovat. „Zasadím salát, aby kluci měli vitamíny,“ rozhodl se o víkendu.

„To je nápad! Zeleninu koupíš všude za pár korun, navíc celý rok.“

Byla až nepříjemně materialistická. Od té doby, co dělala v realitách, se změnila. Zajímala ji jen cena, čím víc něco stojí, tím je to podle ní lepší. Na rodičovské takové věci neřešila, připadala mu šťastnější. Teď se nemohli peněz dopočítat, přestože mají slušné příjmy. Nechápal, kam peníze ze společného účtu mizí.

„Zvládneš odvézt kluky?“ zavolala mu odpoledne, „já se ještě zdržím na kosmetice.“

„Jasně, Baruško.“

Jednou měla kosmetiku, podruhé fitcentrum. Je pravda, že vypadala výborně. Jemu už roste panděro, zatímco ona je hubená jako proutek.

„Co kdybysme to ještě zkusili?“

„Proč mě k tomu nutíš? To mám nechat firmy a zase doma kynout jako knedlík?“

Před týdnem měla ovulaci. Přišlo mu, že zmeškat to je jako hrdelní zločin. Bude jí čtyřicet, šance na otěhotnění se v jejím věku snižuje. Je o tři roky starší než Hynek, ale staře si připadá spíš on.

„Aspoň to zkuste,“ radila mu Veronika.

Zkusil to, ale dostal jen další ránu. Uklidil stůl, umyl nádobí, ale Bára si toho ani nevšimla. Čekat na to, až si půjde lehnout, nemá smysl. Ona potřebuje počítač, zatímco on potřebuje ji. Kdo z nich je nenormální?

Pořád ještě věří v přirozenost na tomto světě. To by nemohl dělat práci, jakou dělá. Pomáhá ženám, aby počaly, aby plod udržely a donosily. Je to někdy náročné, vlastně je to stále náročnější. Ženy jsou netrpělivé a jejich těla jsou stále méně odolná. Musí řešit potraty, umělá oplodnění, sekce. Přesto si stále upřímně myslí, že přirozený porod je nejkrásnější ze všech zážitků.

Zamířil do podkroví, kde má pracovnu. Je to pokoj určený pro třetí dítě, které už neplánují. Tráví tady večery, když Bára dřepí u počítače. Nanosil si sem psací stůl, křeslo, regály, knížky. Může tady studovat nebo lelkovat, jak se mu zachce. Občas ho přepadne tělesná touha. Odemkne zásuvku u stolu a vytáhne tu věc. Koupil si ji před týdnem a pomalu se s ní sžívá. Je to umělá vagína, pružná, růžová, a má i blondáté chlupy. Říká jí Baruško.